

Arrest

nr. 174 044 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 december 2015 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in, waarbij zij verklaart op 9 december 2015 het Rijk te zijn binnengekomen.

Na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij reeds een asielaanvraag in Noorwegen had ingediend, verzocht de verwerende partij de Duitse autoriteiten op 5 januari 2016, gelet op de bepalingen van artikel 18, § 1, b, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening), om de terugname van de verzoekende partij.

Via een op 8 januari 2016 gedateerd schrijven deelden de Duitse autoriteiten de verwerende partij mee het terugnameverzoek van 5 januari 2016 in te willigen op basis van artikel 18, § 1, b, van de Dublin-III-Verordening.

Op 4 mei 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die de verzoekende partij op 4 mei 2016 ter kennis werd gebracht, en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

*naam : T. [...]
voornaam : H. [...]
geboortedatum : 01.01.1980
geboorteplaats : Dir Malika
nationaliteit : Afghanistan*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Noorwegen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 29.12.2015 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- en reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België op 05.11.2015 asiel vroeg in Noorwegen.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, werd gehoord op 29.12.2015. Hoewel hij geen data inzake zijn reisroute kon verschaffen, verklaarde hij dat hij Afghanistan 14 maanden eerder had verlaten om met de auto naar Tadjikistan te reizen. De betrokkene verklaarde na onbepaalde tijd te zijn verder gereisd via een voor hem onbekend land, Rusland, Oekraïne en een ander voor hem onbekend land om uiteindelijk in België aan te komen op 09.12.2015. Daar diende de betrokkene op 29.12.2015 een asielaanvraag in. Uit het vingerafdrukkenonderzoek van de betrokkene blijkt dat 1 van de voor hem onbekende landen Noorwegen betreft, aangezien zijn vingerafdrukken daar op 05.11.2015 geregistreerd werden.

Op 05.01.2016 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Noorse instanties, die op 08.01.2016 op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat de broers A. D. en G. uit zijn dorp al 4 jaar in België verblijven hem hadden gezegd dat het een goed land is. De betrokkene uitte geen bezwaar tegen een overdracht aan Noorwegen en verklaarde dat hij niet slecht behandeld werd tijdens zijn verblijf daar. De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in verschillende landen genomen werden, maar gaf aan nergens asiel te hebben gevraagd omdat België naar eigen zeggen vanaf het begin zijn doel was. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodacresultaat opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij asiel vroeg in Noorwegen.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen er op te wijzen dat de betrokkene tijdens zijn verhoor aangaf in Noorwegen niet slecht te zijn behandeld.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor gezond te zijn, maar enkel wat maagklachten te hebben. We merken evenwel op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Noorwegen zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Noorwegen niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

Er moet verder worden opgemerkt dat de Noorse instanties met hun akkoord van 08.01.2016 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene in Noorwegen, indien hij dat wenst, een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen. De Noorse instanties zullen de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een onderzoek van die asielaanvraag.

Noorwegen is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een in 2001 met de Europese Gemeenschap afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis". Noorwegen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Noorwegen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Noorse instanties kennen, net als België, bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Noorse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Noorse autoriteiten”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van gebrek aan belang op, daar de verzoekende partij op 26 mei 2016 werd overgedragen aan Noorwegen. Volgens de verwerende partij zou de vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel kunnen opleveren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet echter vaststellen dat op de huidige Dublinprocedure de Dublin-III-Verordening van toepassing is nu zowel het beschermingsverzoek in België als het overnameverzoek aan Noorwegen dateren van na 1 januari 2014. De verwerende partij betwist dit niet zoals blijkt uit de bestreden beslissing, aangezien zij zelf toepassing maakt van deze verordening. De Dublin-III-Verordening staat bovendien in de hiërarchie der rechtsnormen boven de Vreemdelingenwet.

Artikel 29, 3, van de Dublin-III-Verordening bepaalt als volgt: *“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”*

Artikel 30, 2, van de Dublin-III-Verordening bepaalt: *“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”*

Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder niet kan worden gevolgd als zou de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel kunnen opleveren. In tegendeel, in geval van eventuele vernietiging zou België ertoe gehouden zijn de verzoekende partij onmiddellijk terug te nemen en dit op eigen kosten.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing ontnemt aan verzoekende partij haar recht op asiel.

Verwerende partij oordeelt dat Noorwegen verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 51/5 van voormelde Wet van 15 december 1980 juncto de artikelen 3(2), j° en 18(1)b van voormelde Verordening.

Zij meent dat de “verantwoordelijke lidstaat” aan de internationaal en Europees rechtelijke verplichtingen en minimumnormen voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij voldoet terwijl gezaghebbende internationale rapporten aantonen dat het tegendeel waar is: Noorwegen gaat over tot deportaties naar Rusland voor deze asielzoekers die Noorwegen via Rusland binnen kwamen (zie stuk nr. 3). Hierdoor zal verzoekende partij geen asiel overeenkomstig de Europeesrechtelijke minimumstandaarden kunnen aanvragen. Anderzijds staat vast dat Afghanistan geen veilig land is (zie stuk nr. 4).

Buiten de bevestiging van de “verantwoordelijke lidstaat” voor terugname heeft verwerende partij geen enkele garantie gekregen dat de asielaanvraag effectief zal behandeld worden. Rekening houdende met de voormelde rapportering waarvan zij niet onwetend kan minstens mag zijn diende verwerende partij dit zeker te onderzoeken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan geenszins worden afgeleid dat verwerende partij al dan niet rekening heeft gehouden met de voormelde recente elementen (R.v.V. 27 oktober 2014, nr. 132232).

Bij gebrek aan zekerheid over de behandeling van de asielaanvraag bestaat zoals aangetoond het reële risico op refoulement.

Verwerende partij gaat enkel uit van een loutere veronderstelling zonder nader onderzoek aangekleed in stereotype bewoordingen en formules die in elke Dublin beslissing terugkeren en hierdoor elk gebrek van individueel onderzoek van de aanvraag van betrokkene aantoon. Verwerende partij voert achteraf ook geen enkele feedback uit om te weten of haar veronderstellingen bewaarheid worden.

Artikel 2 (recht op leven) en 3 (verbod op mishandeling) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd zijn absolute rechten waaraan verwerende partij geen afbreuk mag doen (art. 15 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd).

Voormelde artikelen 2 en 3 worden hernomen in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in het bijzonder wordt artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd hernomen in artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

De artikelen 52 en 53 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zegt dat de bescherming verleent door de grondrechten in het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 minstens dezelfde bescherming als de artikelen uit het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd verleent aan de rechtszoekende.

Hieruit volgt dat het verbod op mishandeling in de zin van artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 even absoluut is als de bescherming tegen mishandeling in de zin van voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Door zich er tot tweemaal toe te verbinden om het verbod op mishandeling niet te schenden heeft verwerende partij ontegensprekelijk de plicht op zich genomen om zich te onthouden van elke rechtshandeling inclusief de bestreden beslissing die er toe leidt dat verzoekende partij wordt mishandeld of haar bescherming verliest.

Het recht op asiel in de zin van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 is een bijzonder invulling van het absoluut recht op een menswaardig leven in de zin van de artikelen 23 van de gecoördineerde Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 2 en 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Verwerende partij is daarom verplicht het recht op asiel van verzoekende partij te garanderen door deze zelf te behandelen.

Door het voorgaande niet concreet te onderzoeken maar zich te verschuilen achter standaardmotieven en door de actualiteit achterhaalde bronnen handelt verzoekende partij onzorgvuldig.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer).

In casu had verwerende partij rekening moeten met de meest actuele bronnen zoals geciteerd en aan onderhavig verzoekschrift toegevoegd die haar geciteerde bronnen kennelijk achterhaald maken zoniet in hoofde van verwerende partij een selectief karakter geven.

Verzoekende partij toont hoger aan dat de behandeling van haar asielaanvraag niet gegarandeerd is waardoor haar fundamenteel recht op internationale bescherming tot garantie van haar recht op een menswaardig leven wordt geschonden en voldoet hiermee aan haar bewijsplicht.

Door hiermee geen rekening te houden schendt de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Verwerende partij heeft als bevoorrechte partij in de zin van artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toegang tot de aangehaalde relevante informatie en moet minstens had moeten op de hoogte zijn van het voorgaande.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom kennelijk niet deugdelijk en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid noch kan zij haar beslissing in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.

3.3. Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Ter ondersteuning van haar middel houdt verzoekende partij voor dat het recht op asiel haar zou worden ontnomen, gezien het onzeker is dat de asielaanvraag zal worden behandeld in Noorwegen. Er zou geen concreet onderzoek zijn gevoerd, en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging zou zich hebben verscholen achter standaardmotieven en door de actualiteit achterhaalde bronnen.

Verzoekende partij steunt op volgende rapporten:

- ECRE, "National developments. Concerns over forced deportation of asylum seekers from Norway to Russia", ECRE Weekly Bulletin 29 January 2016, pp. 3-4.

- ECRE, "United Nations; Afghanistan is not a safe country: number of civilian casualties reaches record high in 2015", ECRE Weekly Bulletin 29 January 2016, pp. 6-7.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke

correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Noorwegen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De betrokkene vroeg op 29.12.2015 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteitsdocumenten voor. Vingerafdrakenonderzoek toont aan dat de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België op 05.11.2015 asiel vroeg in Noorwegen. De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, werd gehoord op 29.12.2015. Hoewel hij geen data inzake zijn reisroute kon verschaffen, verklaarde hij dat hij in Afghanistan 14 maanden eerder had verlaten om met de auto naar Tadjikistan te reizen. De betrokkene verklaarde na onbepaalde tijd te zijn verder gereisd via een voor hem onbekend land, Rusland en Oekraïne en een ander voor hem onbekend land om uiteindelijk in België aan te komen op 09.12.2015. Daar diende de betrokkene op 29.12.2015 een asielaanvraag in. Uit het vingerafdrakenonderzoek van de betrokkene blijkt dat 1 van de voor hem onbekende landen Noorwegen betreft, aangezien zijn vingerafdraken daar op 05.11.2015 geregistreerd werden. Op 05.01.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Noorse autoriteiten, die op 08.01.2016 op grond van artikel 18(1)d van de Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene. Tijdens het gehoor werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat de broers A. D. en G. uit zijn dorp al 4 jaar in België verblijven hem hadden gezegd dat het een goed land is. Betrokkene uitte geen bezwaar tegen een overdracht aan Noorwegen en verklaarde dat hij daar niet slecht behandeld werd tijdens zijn verblijf daar. De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdraken in verschillende landen genomen werden, maar gaf aan nergens asiel te hebben gevraagd omdat België naar eigen zeggen vanaf het begin zijn doel was. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdraken van de betrokkene een Eurodac-resultaat opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij asiel vroeg in Noorwegen. De betrokkene verklaarde geen in België of in andere lidstaten verblijvende familieleden te hebben. We wijzen erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal-en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen er op te wijzen dat de betrokkene tijdens zijn verhoor aangaf in Noorwegen niet slecht te zijn behandeld. De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor gezond te zijn, maar enkel wat maagklachten te hebben. We merken evenwel op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding zouden geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Noorwegen zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die eens schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Noorwegen niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen. Noorwegen is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een in 2001 met de Europese Gemeenschap afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis". Noorwegen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Noorwegen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Noorse instanties kennen, net als België, bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Noorse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkt heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Noorwegen.

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in diens hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over de beweerdelijke onzekere behandeling van de asielaanvraag, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zal ondergaan.

Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf in Noorwegen het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, noch dat zij daar geen beroep kon doen op de bevoegde instanties. Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, verklaart verzoekende partij uitdrukkelijk dat hij niet slecht behandeld is geweest in Noorwegen.

De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Noorwegen.

Verzoekende partij heeft geen enkel bewijs van zijn beweringen.

Geconfronteerd met de vraag of zij zelf redenen heeft die een verzet tegen een overdracht zouden rechtvaardigen, verklaarde verzoekende partij immers het volgende:

"Ik ben niet slecht behandeld in Noorwegen."

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die hij ter zake te zijner beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?"

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Noorwegen slecht zou zijn behandeld.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Noorwegen geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat Noorwegen zijn non-refoulement verplichting, alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Zie ook:

"(...) blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Oostenrijk, te maken had met het feit dat haar familie ook onderweg zou zijn naar België en zij om deze reden liever in België zou verblijven. (...) Gelet op voormelde verklaring is de verzoekende partij weinig ernstig waar zij op heden in haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor de eerste maal een waslijst aan vermeende tekortkomingen van het Oostenrijkse asielsysteem aanhaalt." (R.v.V. nr. 151.988 dd. 08.09.2015)

Terwijl verzoekende partij ook niet aantoont dat de algemene situatie nopens asielzoekers in Noorwegen van die aard is dat zij een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt.

Ter ondersteuning van haar kritiek verwijst verzoekende partij naar een rapport van het ECRE, "National developments. Concerns over forced deportation of asylum seekers from Norway to Russia.". De verzoekende partij beweert dat haar recht op asiel geschonden zou zijn daar het rapport aangeeft dat Noorwegen overgaat tot deportaties naar Rusland voor asielzoekers die Noorwegen via Rusland zijn binnengetrokken.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat het door de verzoekende partij geciteerd rapport geen structurele gebreken vaststelt in Noorwegen. In het najaar van 2015 zijn er 5.500 asielzoekers Noorwegen binnengetrokken, waarvan er – volgens dit rapport – slechts 13 asielzoekers gedeporteerd zijn naar Rusland. Verzoekende partij toont dus niet aan dat zij een reëel risico op verwijdering naar Rusland loopt.

Bovendien blijkt uit dit rapport dat verdere overdrachten naar Rusland zijn geschorst:

"However, later that week deportations were temporarily suspended until further notice at the request of the Russian authorities"

Tevens vermeldt het artikel dat verwijdering naar Rusland enkel van toepassing is op vluchtelingen die in Rusland een verblijfsvergunning, een visa lang verblijf of meerdere visa kort verblijf hebben gekregen. Tijdens het interview verklaart verzoekende partij een visum gekregen te hebben voor Rusland van een smokkelaar. Hij weet echter niet welk type visum hij gekregen heeft, nog los van de vraag of dit geen vervalst visum is. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat hij ressorteert onder het toepassingsgebied van de Noorse regelgeving in kwestie (waarvan de uitvoering dan nog is geschorst). Daarenboven worden de asielzoekers door Noorwegen ook enkel teruggestuurd naar Rusland als ze Noorwegen zijn binnengekomen via de stad Storskog. Nergens blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij Noorwegen is binnengekomen via de stad Storskog. Verzoekende partij gaat hier ook niet op in.

Waar verzoekende partij een rapport aanhaalt inzake de toestand in Afghanistan, doet in casu niet ter zake.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek als zou de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij onzeker zijn, herhaalt verweerder dat uit motivering van de bestreden beslissing

afdoende blijkt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij door de Noorse asielinstanties nog niet werd afgewezen, gelet op het feit dat het terugnameverzoek door de Noorse autoriteiten uitdrukkelijk aanvaard werd in toepassing van artikel 18(1)b van de Dublin III-verordening.

In de bestreden beslissing werd hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Er moeten worden opgemerkt dat de Noorse instanties met hun akkoord van 08.01.2016 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene, indien hij dat wenst, een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen. De Noorse instanties zullen de betrokkenen niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een onderzoek van die asielaanvraag.”

Verzoekende partij toont niet aan op grond van welke informatie de voormelde motivering onjuist zou zijn.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerdde behandeling die zij zou ondergaan in Noorwegen. Terwijl dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Noorwegen dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

Artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie bepaalt als volgt: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen” en heeft dus dezelfde draagwijdte als artikel 3 van het EVRM. (R.v.V. nr. 105 888 van 25 juni 2013)

Gelet op het voormelde kan er ook geen schending van artikelen 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden weerhouden.

Verzoeker kan zich niet beroepen op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet daar die artikelen van toepassing zijn op asielzoekers die de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming hebben bekomen in het eerste land van asiel, in casu Noorwegen. In casu bestaat er geen betwisting over het feit dat verzoekende partij geen erkend vluchteling is of subsidiaire bescherming geniet in Noorwegen.

Verzoekende partij slaagt er evenmin in een schending van artikel 2 EVRM en artikel 2 van het Handvest van de Europese Unie aan te tonen, niet in het minst nu de verzoekende partij deze vermeende schendingen in haar uiteenzetting niet verder verduidelijkt.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van verblijf (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, op gemotiveerde wijze en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen..”

3.1.3. De artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bepalen in welke gevallen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend in België. De verwerende partij heeft evenwel geen standpunt ingenomen omtrent de vraag of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Zij heeft slechts aangegeven dat, met toepassing van de bepalingen van de Dublin-III-Verordening, de Noorse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers vraag tot toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden vastgesteld.

De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat de verzoekende partij reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Noorwegen en dat de Noorse autoriteiten, die reeds een terugnameverzoek inwilligden, om die reden en overeenkomstig artikel 18, § 1, b, van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag. Er wordt tevens uitvoerig uiteengezet op basis van welke vaststellingen werd besloten dat de rechten van de verzoekende partij gegarandeerd zijn en er wordt nader ingegaan op de individuele situatie van de verzoekende partij. Deze motivering kan niet worden afgedaan als een standaardmotivering. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Daarnaast moet worden benadrukt dat de Noorse autoriteiten bij schrijven van 8 januari 2016 aan verweerder hebben meegedeeld dat zij het terugnameverzoek inwilligen, gelet op artikel 18, § 1, b, van de verordening nr. 604/2013. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

De Noorse autoriteiten hebben derhalve aangegeven dat de asielaanvraag in Noorwegen reeds in behandeling is. Bijgevolg blijkt geenszins dat de Noorse autoriteiten de bedoeling hebben om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij door te schuiven naar een ander land, alwaar de rechten van de verzoekende partij, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van het EVRM en in de artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten, zouden worden miskend.

Waar de verzoekende partij verwijzend naar een artikel van januari 2016 van ‘ECRE’ stelt dat er een risico is, dat zij door Noorwegen aan Rusland wordt overgedragen, wijst de Raad op hetgeen wat volgt.

Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast, dat uit dit rapport blijkt dat verdere overdrachten naar Rusland zijn geschorst. Voorts vermeldt het artikel dat verwijdering naar Rusland enkel van toepassing is op vluchtelingen die in Rusland een verblijfsvergunning, een visum lang verblijf of meerdere visa kort verblijf hebben gekregen. Tijdens het interview heeft de verzoekende partij verklaard een visum gekregen te hebben voor Rusland van een smokkelaar. De verzoekende partij weet echter niet welk type visum zij gekregen heeft, nog los van de vraag of dit geen vervalst visum is. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij ressorteert onder het toepassingsgebied van de Noorse regelgeving waarnaar zij verwijst waarvan de uitvoering dan nog is geschorst. Daarenboven worden de asielzoekers door Noorwegen ook enkel teruggestuurd naar Rusland als ze Noorwegen zijn binnengekomen via de stad Storskog. Nergens blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij Noorwegen is binnengekomen via de stad Storskog. Voorts wijst de Raad erop dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 5 november 2015 in Noorwegen genomen werden, waarna de verzoekende partij ook niet naar Rusland werd teruggestuurd daar zij op 9 december 2015 België is binnengekomen. Ook heeft ze tijdens haar Dublin-interview nooit aangegeven dat ze vreesde om naar Rusland teruggestuurd te worden. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er een risico bestaat dat zij aan Rusland overgedragen wordt. Daarenboven werd ter terechtzitting gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij zich in Noorwegen bevindt en gevraagd naar de situatie van de verzoekende partij in Noorwegen. De advocaat van de verzoekende partij kon geen bijkomende informatie hieromtrent bijbrengen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat Afghanistan geen veilig land is en hierover een artikel aan haar verzoekschrift voegt, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij *in casu* niet aannemelijk maakt dat zij naar Afghanistan zal teruggestuurd worden zonder dat haar asielaanvraag door Noorwegen onderzocht wordt.

De stelling van de verzoekende partij dat het risico bestaat dat de Noorse autoriteiten de verantwoordelijkheid voor het inhoudelijk onderzoek van haar asielaanvraag niet zullen opnemen en haar zullen doorsturen naar een ander land om dit onderzoek te doen, blijkt niet uit de aan de Raad voorgelegde stukken.

De verzoekende partij kan, gezien voorgaande vaststelling, niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij door de bestreden beslissing te nemen de door haar in haar verzoekschrift aangevoerde bepalingen van het EVRM en van het Handvest van de grondrechten heeft geschonden en door geen rekening te houden met een eventuele doorverwijzing naar een ander land het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend.

Het enig middel is in haar geheel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS